

Kerstmis 2020, zo anders en toch...

Miljoenen mensen over de hele wereld vieren Kerstmis.
Dit jaar wel ongekend anders voor iedereen.
Het coronavirus heeft ons in een uitzonderlijke situatie gebracht,
en ouderen misschien wel meer dan anderen,
omdat Kerstmis vieren met kinderen en kleinkinderen
niet of heel beperkt mogelijk is.
En hoe kunnen mensen, die eenzaam zijn,
nu iets ervaren van menselijke warmte en van licht in duisternis,
die zo kenmerkend zijn voor de kerstdagen en rond Oud- en Nieuw?
Meer dan ooit doen betrokkenheid en creativiteit een appèl op ons.

Hoe weerbarstig de alledaagse werkelijkheid kan zijn,
weten en ervaren wij maar al te goed.
Zo zal ook dit jaar de kerstnacht geen nacht van vrede zijn, geen nacht zonder angst.
Je zult maar dakloos zijn, vluchteling, eenzaam, geen werk hebben, geen inkomen.
Je zult maar ziek zijn en vermoeden, dat dit je laatste kerst zal kunnen zijn.

Maar toch...

Met Kerstmis maken wij even een pas op de plaats.
De tijd mag een ogenblik stilstaan om ons te laten ervaren,
wie we ten diepste zijn. Want hemel en aarde raken elkaar
in het kerstverhaal dat ons van jongs af aan verteld is en
tot leven kwam in de kerststal, die thuis een mooie plaats kreeg.

Het wonder van het nieuwe leven, van toekomst en hoop
én de hardheid van het concrete bestaan
ontmoeten elkaar in het geboorteverhaal van Jezus.
Dat geboorteverhaal is geen romantisch knus verhaal.
Het is een verhaal van armoede: er was geen plaats in de herberg.
Het is ook een verhaal van vluchtelingen,
want kort na de geboorte van Jezus moesten zijn ouders met hem
op de vlucht voor een koning, die de pasgeborene zag
als een bedreiging voor zijn macht en positie.

Zo kunnen wij in dit oude verhaal onze menselijke werkelijkheid herkennen,
een wereld, die roept om hoop en toekomst voor mensen op de vlucht,
mensen, die gefolterd en verkracht, vermoord of uitgehongerd worden.
Deze mensen zijn onze tochtgenoten nu en op weg naar morgen.

Kerstmis nodigt ons, zoekende en gelovige mensen, uit stil te worden,
bij ons diepste zelf te komen, bij onze idealen, bij de vele vragen die wij hebben, maar
waar wij dikwijls geen tijd voor nemen:
Wie ben ik eigenlijk? Wat is de zin van mijn leven, wat zie ik als zin van leven?
Wat staat me, naar toekomst toe, voor ogen in de jaren die me gegeven worden?
En wat kunnen we met elkaar waarmaken voor de wereld van de generaties,
die na ons komen?

Even stappen wij uit onze jachtige wereld, horen en zingen wij over een wereld,
die onze alledaagse werkelijkheid overstijgt, en ons brengt naar wie wij ten diepste zijn:
mensen voor mensen, solidair en trouw.
Zo kan Kerstmis ons nieuw vertrouwen geven op toekomst.

In deze geest wens ik u allen, ondanks alle beperkingen, waarmee wij moeten leven,
goede, gezegende en solidaire kerstdagen en alle goeds voor het nieuwe jaar, dat door
nieuwe vaccins hoop en vertrouwen geeft.

Wim Kalb
pastor KBO-Brabant